

Ensimmäinen osa

...jossa Pähkinän
silmät avautuvat

Rob Biddulph: Pähkinä Jones ja kaksitoista portaalia
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

1

Aiemmin samana päivänä,

P

ähkinä Jones ujutti viimeisenkin tussin sitä varten ommeltuun lenkkiin uuteen taidetarvikevyöhönsä. Lenkki oli juuri oikean kokoinen, aivan kuten nekin, jotka oli tehty siveltimille, hiilenpalalle, sivellinkynälle, linotelalle, pulloille mustaa ja valkoista mustetta, leimasimille, spraymaalipullolle sekä pienessä peltirasiassa oleville vesiväreille. Vyö oli täynnä tarvikkeita ja valmis käyttöön. Tai oikeastaan vyö oli *melkein* täynnä. Yksi lenkeistä oli tyhjä.

Kyseessä oli panosvyön kakkosversio. Ensimmäinen oli viety Pähkinältä muutama kuukausi sitten, kun hän oli ollut ystävineen vankina Neulassa, valtavassa tornissa keskellä Kromaa eli Piirrettyä kaupunkia. Panosvyön menettäminen oli kurja juttu, mutta paljon parempaa oli se, että Pähkinä oli menettänyt myös tuiki tärkeän taikakynänsä. Sen oli vohkinut

pieni mies, jolla oli päässään valkoinen huopahattu, ja tapukseen oli liittynyt kaukolaukaisin (Pähkinä, hänen ystävänsä Rockwell ja siskonsa Lilliputti olivat saaneet sen puhuvalta alligaattorilta) sekä tuhansittain räjähtäviä robottikaloja.

Pähkinä kurottui ottamaan pöydältään puurasian, joka lepäsi hänen koulukirjojensa päällä. Se oli kantta myöten täynnä pieniä keltaisia tarralappuja. Hänen isänsä oli piirtänyt jokaiseen kuvan – isällä oli ollut tapana piilottaa Pähkinän lounasrasiaan koulupäivinä lappu, joka ilahduttaisi Pähkinää, kun tämä söisi eväsleipiään. Mutta sitten isä oli yhtäkkiä kadonnut. Pähkinä siveli kahta rasiaan kanteen kaiverrettua sanaa: Pikku häntä. Rasiaan pohjalla olevasta salalokerosta hän oli löytänyt Contén Lyijykynän numero yksi, taikakynän, ja pian sen jälkeen hänelle oli valjennut, että kaikki, mitä kynällä piirrettiin, muuttui todeksi. Siitä puolestaan oli käynnistynyt tapahtumaketju, jonka seurauksena hän oli piirtänyt oven, avannut sen ja päätenyt Kromaan, Piirrettyyn kaupunkiin.

Radiosta kuuluva rumpujen, kitaroiden ja kosketinsoittimen rytmikäs soitto vaimeni ja juontaja alkoi puhua.

”Siinä Beatlesien ’Get Back’ – yksi heidän parhaista biiseistään! Nyt kello on viisi ja vuorossa ovat tasatunnin uutisotsikot. Toimittajana tänään Benedict Hughes.”

Pähkinä avasi rasian kannen ja otti sisältä yhden tarralappuista. Isä oli piirtänyt sille täydellisen pienoiversio kuuluisasta teoksesta *Suuri aalto Kanagawan edustalla*, jonka oli maalannut Hokusai. *Sattuipa sopivasti*, Pähkinä mietti. Kuluneen vuoden aikana hänestä oli ajoittain tuntunut kuin hän olisi joutunut samanlaisen myrskyn silmään. Aivan hiljattain oli kuitenkin näkynyt merkkejä pilviverhon repeilystä ja pari auringonsädetäkin oli päässyt pujahtamaan esiin. Pitkästä aikaa pimeyden keskellä erottui toivonpilkahdus.

”Maailman kuuluisimpiin maalauksiin kuuluvasta Pablo Picasson Guernicasta tuli tänään jo kymmenes mittamattoman arvokas teos, joka on viimeisen kolmen kuukauden aikana salaperäisesti tuhoutunut murenemalla.”

Pähkinän katse singahti Hokusai-lapusta radioon.

”Erikoinen tapaus sattui juuri ennen kuin Madridin Reina Sofian museo aamulla avasi ovensa. Tunnettu taidehistorioitsija Diana Piirto kuvailee tapahtumaa kaikkien aikojen tragediaksi. ’Historian koskettavimmasta ja vaikuttavimmasta sodanvastaisesta maalauksesta on jäljellä enää keskikokoinen läjä harmaata jauhetta gallerian lattialla. Olen itkenyt koko päivän.’”

Pähkinän kuparinpunainen nuttura huojui puolelta toiselle, kun hän pudisti päätään. *Taasko?* hän mietti. *Tämä on takuulla herra Valkosen tekosia. Mitä pikemmin palaamme Kromaan, sen parempi.*

Herra Valkonen. Mies, joka oli varastanut Pähkinän taikalyijykynän. Mies, joka oli vanginnut hänet Neulaan. Mies, joka halusi hävittää maailmasta luovuuden.

”Muuta uutisia. Eräs buckinghamshirelainen nainen löysi tänään paikallisesta ruokakaupasta nauriin, joka näyttää aivan pääministeriltämme. Chalfont St Peterissä asuva Barbara Armitage kuvaili yhdennäköisyyttä hätkähdyttäväksi. Ja sanonpahan vain, että nauris luultavasti johtaisi maatakin paremmin!...”

Pähkinä kiinnitti Hokusai-piirroksen seinälle, sammutti radion ja jäi katselemaan uutta tarralappukokoelmaansa, joka oli liimattu vaatekaapin oveen.

Joitain viikkoja sen jälkeen kun hän oli palannut kotiin Kromasta, lappuja oli taas alkanut ilmestyä hänen lounasrasiaansa. Useimmissa oli jonkinlainen abstrakti kuvio, joka koostui yhdestä tai kahdesta paksusta mustasta viivasta, mutta osa lapuista oli melkein tyhjiä. Melkein. Joka ikisessä luki nimittäin pienellä, viistolla käsialalla sanat ”rakastan sinua aina x.” Tarkemmin sanottuna Pähkinän isän pienellä, viistolla

Rob Biddulph: Pähkinä Jones ja kaksitoista portaalia
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

käsiälällä. Isä oli kirjoittanut täsmälleen saman lauseen jokaiseen lounasrasiatarralappuun, jonka oli Pähkinälle piirtänyt.

Kun isä oli aikoinaan kadonnut, lounastarralappujen tulo loppui. Pähkinä olikin ilahtunut, kun oli kolme kuukautta sitten löytänyt sellaisen eväsleipänsä ja muropatukkansa välistä. Sen jälkeen lounasrasiaan oli ilmestynyt uusi lappu päivittäin – ja joskus useampikin samana päivänä.

Juuri tarralaput olivat Pähkinän toivonpilkahdus. Ne todistivat, että isä oli elossa ja että isä yritti kertoa hänelle jotakin. Hänen pitäisi vain hoksata, mitä isä halusi sanoa.

